

Vízmburský poklad

Jednou se chudé děveče, Antoška z Havlovic, zaběhla právě na Květnou neděli do hradních rozvalin jalůvka. S malým dítětem, Petříkem, se ji snažila dohonit. Jalůvka ale zmizela v podzemí. Antoška ji následovala temnou chodbou, až přišla do sklepení plného pokladů. Odložila Petříka, nabrala zlata a spěchala ven. Tam si vzpomněla na synka a rychle se vrátila pro něj. Spolu však na denní světlo již nemohli - brána do podzemí byla již zavřena.

Teprve po roce, znovu o Velikonocích, se opět otevřela a tak ji její manžel opět našel i dítětem doma. S nimi i hromadu zlata, které přinesli ze sklepení. Zlato použili pro svého synka, a protože již žádný člověk v té době nebyl již tak hodný jako chudá Antoška, tak se brána k pokladu nikomu neotevřela.

V jiné pověsti se o Velikonocích do podzemí vízmburského hradu zatoulal rovněž Petřík, syn chudé vdovy z Podhradí. Matka jej hledala velmi dlouho, než jej našla v jedné chodbě a rychle vynesla ven. Vchod se za ní okamžitě zavřel.

Vdově se tak splnila předpověď neznámé babičky sbírající v lese dřevo, že najde veliký poklad. Skutečně - našla největší poklad - svého synka. Doma pak v Petříkových kapsách našla zlaté šperky, a tak měli do konce života o dobré živobytí postaráno. Protože opět již nikdo nebyl tak skromný a hodný jako vdova z Podhradí, zůstal vchod do podzemí zavřen.

Jednou žil ve Lhotě u Kostelce nějaký Josef Petřů, zvaný "Sekáček Dobášek." Ten se vypravil do lesa na dříví zrovna na Velký pátek. Když sbíral dříví okolo hradních zřícenin, které velmi dobře znal, sedl si na pařez naproti zdi s okénkem, hned vedle statného buku. Nacpal si fajfku, aby si zakouřil. Najednou uviděl, že pod zdí je kamení otevřeno a vchod do sklepení září modravým světlem. Vešel do chodby a tu vidí v modravé záři plamínků dvě železné truhly. V koutě za nimi pak plno zlata a stříbra. Jen si chtěl Dobášek nabrat zlata, zjevili se na jedné i druhé truhle dva kocouři, kteří se s naježenými hřbety počali náramně zvětšovat. Dobášek běžel ven pro nějaký klacek, aby je mohl od pokladu odehnat, ale po vchodu do podzemí nebylo již ani památky.

Dlouho obcházel okolo hradu, ale nakonec se musel vrátit domů. Každému svou příhodu vyprávěl a tak se čas od času objevil v rozvalinách nějaký soused, který usilovně kameny obracel a vchod do podzemí hledal.

V roce 1896 se za jedné bouřlivé noci zřítla kamenná zeď i s jedličkou a ti, kteří v těch místech hledali vchod do sklepů, našli pouze hromádku starých, již věkem sežloutlých lidských kostí. Modravé plamínky se od těch dob nezjevují a tak čeká vízmburský poklad asi na opravdu hodného člověka, a pak

Jisté však je, že dne 6. června roku 1882 našel Vít Mýl, rovněž ze Lhoty u Kostelce, v hradních sutinách hrneček a v něm 68 grošů Václava II.

Poklad na Turově

Jednou se stalo, že byl při kácení stromů zabit mladý dřevař. Zanechal po sobě vdovu a malého synka. Oba trpěli velikou nouzí, a ač si snažila vdova přivydělat soukáním a po práci sloužila u sedláků, mívala tak malý výdělek, že často se synkem trpěli hladem. Vdova často slýchávala od svého muže zkažky o pokladu na Turově. I umínla si, že se toho pokladu pokusí získat.

Netrpělivě očekávala dobu Velikonoc a na Velký pátek místo do kostela zamířila s dítětem rovnou k Turovu. Spěchala cestou rovnou vzhůru, aby nepropásla vhodnou chvíli. Přišla včas. Skála již byla otevřená.

Vdova se rychle ubírala dlouhou chodbou do nitra hory. Přicházela do prostorných podzemních sálů, kde stály řady koní, na nich sedla, třmeny. Kolem seděli prostí rytíři, ve spánku s hlavami pochýlenými. Jiní stáli u svých koní, drželi se za hřívu, sedlo či uzdu. Jiní stáli u žlabů a jakoby dávali koňům ovsu. Všechno tak, jak by měli odjet do boje. V dalším sále seděli rovněž rytíři při stolech nebo stáli ve skupinkách v plné zbroji. Štíty, kopí, palcáty a helmice v pohotovosti. I praporec knížete Václava stál uprostřed.

Všichni byli ponořeni ve spánek, jen občas se některý pohnul - to svatováclavské vojsko je zde připraveno k záchraně české země.

Vdova opatrně prošla kolem rytířů do posledního sálu. Tu teprve uviděla pokladu k nepřehlédnutí. Samý lesk a třpyt. Stojí udiveně, strach ji z toho jímá, co vidí. Hromady zlata, stříbra, šperků a řetězů, drahé kameny ve všech možných barvách s oslnivým leskem. Různé nádoby, zrcadla i obrazy v drahých rámech. Ani neví, kam se dříve obrátit. Strachem se chvěje. Teprve jak se chlapec v jejím náručí pohnul a zasmál se v tom tajemném tichu, teprve pak se vzpamatovala.

Položila chlapce vedle té hromady zlata, několik zlatěáků mu dala na hraní a sama začala dychtivě je nabírat do svého klína. Nabrala tolik, že je sotva mohla unést. Pak utíkala s penězi pryč chodbami a sály, dolů po stráni z Turova.

Za sebou neslyšela ani svého plačícího synka, jak za ní volá.

Doma vyklopila vše do truhly a teprve potom si vzpomněla na své dítě. Rychlespěchala zpět. S sebou mu vzala k ukonejšení hladu kousek chleba a červené jablíčko. Sotva popadaje dechu přiběhla znovu k pokladům. Hošík se pěkně zasmál a zatleskal ručičkami v domění, že jej matka vezme do náručí. Ale matka mu podala pouze chléb a jablíčko a již znovu hrnula zlatěáky do klína. Pak opět utíkala pryč, nedbaje volání a pláče. Zase doma vše vysypala do truhly, která byla již z poloviny plná a spēchala zpátky na Turov. Cestou přemýšlela, co všechno si za peníze pořídí.

Jaké však bylo její leknutí, když potřetí došla ke skále. Byla již zavřena, marně okolo hledala své dítě, hošík zůstal i s poklady uvnitř. Teprve teď si uvědomila tíhu svého počínání - za kus zlata prodala své vlastní dítě.

Hlavou se jí vířily divné myšlenky, když se potácela zpět k domovu. Tam čekalo další nemilé překvapení. V truhle se všechny peníze přeměnily na hlínu a kamení.

Od té doby nepřestávala oplakávat své ztracené dítě. Lidé ji časem odpustili, jak se zachovala a začali ji litovati. Někteří ji utěšovali, že za rok se opět skála na Turově otevře a ona se shledá se svým chlapcem. S novou nadějí vdova očekávala opět Velký pátek. Když se po roce znovu rozezněl kostelní zvon, utíkala vzhůru na Turov, jen aby stihla otevřenou skálu.

Vběhla dovnitř a na nic se neohlížeje, hledala své děcko. Sedělo na stejném místě u hromady zlata a hrálo si. Uchopila ho do náručí, šťastna, že se jí vrátil poklad větší než všechno zlato v Turově. Když došla domů, spatřila, že hošík drží v ruce jablíčko, které mu před rokem dala - bylo ale proměněné ve zlato.

Zlaté jablíčko dobře prodala a od té doby netrpěli nouzí a stržené peníze byly základem jejich dalšího štěstí.